

POSTANOWIENIE

22 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 22 sierpnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko P. C.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. C.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 21 czerwca 2022 r., I ACa 754/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Pozwany P. C. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 21 czerwca 2022 r., którym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z 8 czerwca 2021 r., wydanego w sprawie z powództwa P. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

W niniejszej skardze oparto się na przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżący przedstawił zagadnienie prawne o następującej treści:

Czy oświadczenie banku względem konsumenta składane na podstawie art. 75 ust. 1 i 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, które zostało złożone pod warunkiem (art. 89 k.c.) o charakterze potestatywnym, podlega ocenie pod kątem wymogu wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 i art. 5 Dyrektywy z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich?

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z 14 września 2012 r., I UK 218/12), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z 24 października 2012 r., I PK 129/12). Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14), który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III CZP 71/13). Istotne zagadnienie prawne należy zatem postawić w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by mogło być rozpatrywane w oderwaniu od konkretnego stanu faktycznego, a wątpliwości z nim związane muszą mieć charakter wyłącznie prawny, czyli nie mogą obejmować elementów stanu faktycznego sprawy (zob. m.in. postanowienia

Sądu Najwyższego z 16 maja 2012 r., III CZP 14/12, z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14).

Skarżący nie uczynił zadość tym wymaganiom, ponieważ przedstawione zagadnienie nie stanowi nierozwiązanego jeszcze problemu prawnego o znacznym stopniu złożoności. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany nie rozważa bowiem problemu, czy istnieją takie typy klauzul umownych w umowach konsumenckich, które nie podlegałyby badaniu pod kątem ich jednoznaczności, na co wskazywałoby językowe sformułowanie przedstawionego pytania, lecz podejmuje polemikę z jednostkową oceną sądów powszechnych na temat klauzuli występującej w jego własnej sprawie. W opinii skarżącego uzależnienie wypowiedzenia umowy kredytowej z dniem wskazanym wyraźnie w oświadczeniu banku od tego, czy dłużnik do tego dnia ureguluje zaległe świadczenie nie spełnia kryterium wyrażenia klauzuli umownej prostym językiem.

Sąd Najwyższy nie podziela tego poglądu. W wyrokach z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai oraz z 20 września 2017 r., C-186/16, Ruxandra Paula Andriciuc i in. TSUE wyjaśnił, że wymaganie wyrażenia warunku umownego prostym i zrozumiałym językiem nakazuje, by umowa nie tylko była sformułowana zgodnie z zasadami poprawności gramatycznej, ale by przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu, do którego odnosi się dany warunek. Wymagania te należy również odnosić do zobiektywizowanego wzorca przeciętnego konsumenta, nie odnoszą się bowiem do stopnia indywidualnej percepcji konkretnej osoby (zob. np. wyroki SN z 5 kwietnia 2023 r., II CSKP 1075/22; z 3 marca 2022 r., II CSKP 520/22 oraz postanowienie z 22 kwietnia 2015 r., I CSK 720/14). Biorąc pod uwagę przeciętnego odbiorcę nie sposób dopatrzeć się niejednoznaczności w przedstawionej przez pozwanego klauzuli.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

AD

[f.n]